

BIBLIOTECA FAGES DE CLIMENT

FIGUERES

Curs 2020/21

DARIO FO

No hi ha lladre que per bé no vingui

Ens acompanyarà la Companyia Teatral Tequatre!

Dimecres, 25 de novembre a les 7 de la tarda
Coordina:
Magda Bosc i Rocamora

Dario Fo

Sangiano, Itàlia, 24 de març de 1926 - Milà, 13 d'octubre de 2016) fou un dramaturg, director teatral i actor italià guardonat amb el Premi Nobel de Literatura l'any 1997 *perquè, seguint la tradició dels bufons medievals, manté la dignitat dels oprimits.*

Va néixer el 24 de març del 1926 a la població de Sangiano, ciutat situada a la província de Varese, a la Llombardia. El 1940, es traslladà a la ciutat de Milà, on estudià arquitectura a l'Acadèmia de Belles Arts d'aquesta ciutat. Durant la Segona Guerra mundial, es veié obligat a aturar els estudis i desenvolupà un suport a la resistència antifeixista, així com als aliats, i hagué d'ajudar el seu pare a escapar-se fins a Suïssa. En acabar la guerra, continuà els estudis i s'interessà gradualment pel teatre. El 1950, amb 24 anys d'edat, s'inicià com a actor. El 1954 es va casar amb Franca Rame i el 1955 van ser pares de Jacopo Fo. El novembre de 2014, va signar el manifest «Deixin votar els catalans», juntament amb altres personalitats internacionals.

Va morir a Milà a l'edat de 90 anys, després d'estar ingressat per problemes respiratoris

Des del 1950, conreà la sàtira en programes de ràdio i televisió per a la Radiotelevisió Italiana (RAI). Posteriorment, es traslladà a Roma a treballar com a guionista en diverses produccions de cinema, especialment del productor Dino De Laurentiis.

Als anys 50, va formar un grup de teatre amb Franco Parenti i Giustino Durano, coautors i actors d'*Il dito nell'occhio* i *Sani da legare*, presentats al Teatre Piccolo de Milà, en què criticaven els interessos dels poderosos mitjançant la sàtira. La censura va obligar a dissoldre's el grup i Fo va continuar escrivint sol.

El 1959, amb la seua esposa, l'actriu Franca Rame, van crear la *Compagnia Dario Fo-Franca Rame*, que operà fins

al 1968. El 1968, a causa del fet que les seues sàtires patien durant la seva emissió en el programa de televisió *Canzonissima* una abundant censura, van decidir tornar al teatre, i formar la companyia *Nuova Scena*, una cooperativa teatral associada al Partit Comunista Italià que actuava en fàbriques i clubs de treballadors. El 1969, creà el nou grup teatral anomenat *Il Collettivo Teatrale La Comune*, establert a Milà.

La seva obra dramàtica utilitza recursos i tòpics de la *Commedia dell'arte* per a fer crítica política i social. Utilitza la trapelleria, la mofa i altres mètodes còmics i satírics del teatre popular italià de tota la vida, revestint-lo d'una particular subtileza còmica. Sovint, hi és present el clàssic personatge del "boig", que també feia servir Shakespeare per a, escudat en la seva bogeria, poder expressar les veritats que considera que d'una altra manera no podrien ser dites

En una entrevista del 1990, Fo explica que considera necessari fer política en el teatre i que, per a ell, tot el gran teatre que ha arribat a l'actualitat, incloent-hi el teatre grec, Shakespeare i Molière, conté sempre un discurs polític i social, i pren partit. La seva obra més presentada, *Mort accidental d'un anarquista*, està catalogada com un exemple clàssic de teatre explícitament polític. D'ideologia d'esquerres, la seva postura ha estat "mantenir la dignitat dels oprimits", per la qual cosa ha estat guardonat pel premi Nobel. A partir del 1969 i fins al 1974, amb la companyia *La Comune*, va tenir un cicle de militància política especialment activa, com a resposta a les circumstàncies polítiques que patia el seu país en aquell moment. D'aquesta època, destaquen *Mort accidental d'un anarquista* (1970), que van veure més d'un milió de persones, i *Pum, Pum! Qui és? La policia!* (1972), sobre els despatxos d'"assumptes reservats" del Ministeri d'Interior.

El 1974, la política italiana estava més normalitzada i Fo va estrenar *Ací no paga ni Déu!*, ja tancat el cicle de màxim

compromís polític. A partir del 1975, va començar un altre cicle en què centra els seus textos en la condició de la dona.

En general, sempre va defensar la llibertat de l'individu i els oprimits, per raons de classe social, sexe o ideologia.

(Extret de la Viquipèdia)

TEQUATRE

presenta

No hi ha lladre que per bé no vingui

Interpretació:

Quim Pastoret, Carme Magester, Jaume Pujades, Pere Gich, Dolors Quer, M.Àngels Galí.

Interpretació Musical: Marta Rodeja, Jaume Güibas i Quim Pastoret.

Direcció: Àngels Barrientos i Jaume Pujades.

Adaptació: Àngels Barrientos

(Durada: 1 hora)